

— Χωρίς αποδείξεις... χειροπιαστές αποδείξεις, δέν μπορώ να πω τίποτα έ γ ω ! περιωρίστηκε ν' απάντηση άπλά ή νέα...
* * *

Τρεις ημέρες αργότερα, λίγο μετά τὸ ἡλιοβασιλευμα, ἡ φρουλάιν "Ελσα φάν Λαϊγκελς γύριζε στὸν πύργο ἀπ' τὸν ἀπογευματινὸ περίπατό της. Μόλις ὁμως μπήκε στὴν δεινροστοιχία, ἕνας κοντινὸς πυροβολισμὸς ἀντήχησε καὶ μιὰ σφαῖρα σφύριξε ἀπαίσια στ' αὐτιά της!

Παρευθὺς, δευτέρος πυροβολισμὸς ἀντήχησε. Αὐτὴ τὴ φορά ὁμως, ἡ "Ελσα συγκλονίστηκε, λύγισε στα γόνατά της, σωριάστηκε μπρούμυτα στὸ χῶμα, σπάρραξε μιὰ-δυὸ φορές, κ' ἔμεινε ἀκίνητη κατόπιν. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ἀκούστηκε τὸ «κλικ-κλικ» ἑνὸς ὄπλου, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἀδειάζουν τοὺς κενοὺς κάλυκες φυσιγγιδῶν. Μιὰ σιλουέττα ὀγκώδους ἀνθρώπου βγήκε ἀπ' τοὺς κοντινοὺς θάμνους. Κ' ἕνας ψηλὸς ἀνδρας, τέλος, πλησίασε σιγαλά πρὸς τὴν ξαπλωμένη "Ελσα, κρατῶντας κατεβασμένο πειὰ τὸ ὄπλο του καὶ μουγκρίζοντας μὲ λύσσα:

— "Ας πάη στὸν γερο-διάβολο ἡ ψυχὴ σου, ἀχρεία!

Καθὼς ὁμως ἔσκυε ἀπάνω της γιὰ νὰ θεβαιωθῆ γιὰ τὸν θάνατό της, ἡ φρουλάιν "Ελσα τινάχτηκε μὲ ἀστραπιαία σβελτάδα ὀρθή, τοῦρριξε χάμω μ' ἕνα βίαιο χτύπημα τὸ ὄπλο του, καὶ τὸν σημάδεψε κατάμουτρα μ' ἕνα φοβερὸ πιστόλι μπράουνινγκ, λέγοντάς του:

— Νόμισες πὼς μὲ σκοτώσες, ἀχρείε ; Ψηλά τὰ χέρια σου, γιατί σου καίω τὰ μυαλά!... Μπρος, τώρα... Κάνε μεταβολή, περπάτα μπρούστα καὶ πᾶμε γιὰ τὸν πύργο...

— "Ελεος!... Θὰ μὲ σκοτώσῃ, ὁ στρατηγός! ψιθύρισε ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος, ἀνὰδρα κ' ἀπελπισμένα.

— "Αφσε τίς κλάψεις, Ρουπρεχτ, καὶ κάνε ὅπως σου λέω! ξανάπε ἀπειλητικὰ ἡ νέα. "Αλλωστε, δέν ἔχεις νὰ φοβᾶσαι καὶ πολλὰ πράγματα ἐοῦ, γιατί ὁ κυριώτερος ἔνοχος εἶνε ἄλλος!

Ὁ Ρουπρεχτ, γιατί αὐτὸς ἦταν, στέναξε κ' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του μ' ἐγκαρτέρησι. Κατόπιν βιάδισε ὑπάκουα πρὸς τὸν πύργο, ἐνῶ ἡ "Ελσα, συμμαζεύοντας τὸ ὄπλο του, ἀκολουθοῦσε μὲ τὸ πιστόλι της προτεταμένο πάντα.

Φαντάσθητε τὴν κατάπληξι τοῦ στρατηγοῦ, ὅταν εἶδε τὸ ζευγάρι αὐτό, νὰ μπαίνει στὸ γραφεῖο του μὲ τὸσον ἀλλόκοτον τρόπο.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω τί συνέβη, ἐξοχώτατε! εἶπε μὲ πρόσχαρο ὕφος ἡ θελκτικὴ νέα, βγάζοντας τὸ καπέλλο της, ἀλλὰ μὴν παύοντας οὔτε στιγμή νὰ σημαδεύῃ τὸν μουδιασμένο γίγαντα.

Καὶ μὲ λίγα λόγια, διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῶν δύο πυροβολισμῶν, καθὼς καὶ τὸ πὼς ξεγέλασε τὸν Ρουπρεχτ νὰ τὴν πλησιάσῃ.

Τελειώνοντας κατόπιν, πρόσθεσε:

— Τώρα, ἐξοχώτατε, ρωτήστε τὸν ἴδιο νὰ σᾶς πῆ μὲ τί δολοφονικὸ κ' ἀπαίσιον τρόπο καταβρόχθισαν οἱ σκύλοι τὸ ἄτυχο ἐγγονάκι σας!

"Εξαλλος ἀπὸ λύσσα κ' ἀπὸ πόνου ὁ στρατηγός, χτύπησε πολλές φορές κατάμουτρα τὸν συντριμμένο ὑπηρετὴ του, μὲ τὸ μαστίγιό του.

— Μπρός!... Πέστα ὄλα, παληόσκυλο! οὐρλιαζε διαρκῶς. Πές μου τὴν ἀλήθεια ὄλη, ἂν δέν θέλῃς νὰ σᾶς σκοτώσω ὄλους ἀμείλιχτα, ὅπως σᾶς ἀξίζει!... Ἐμπρός, μίλα!

— Ἐξοχώτατε, λυπηθῆτε με! τραύλισε ἐπὶ τέλους, ὁ ἄθλιος ὑπηρετῆς. "Ελεος!... Ἴδου ἡ καθαρὴ ἀλήθεια, καὶ μάρτυς μου ὁ Θεός... "Όταν ἡ ἐξοχότης σας ἔλειπε στὸ Βερολῖνο, ἡ εὐγενεία του ὁ κύριος ὑποκόμης γιὸς σας μᾶς διέταξε ν' ἀφήσουμε ἐπὶ τέσσερες ἡμέρες τὰ σκυλιὰ θεονήστικα... "Ελεγε δηλαδὴ ὁ κύριος ὑποκόμης, ὅτι ἦσαν παραπολύ παχειὰ κ' ἔπρεπε ν' ἀδυνατίσουν λίγο!

...Στὴν ἀρχή, τόσο ἐγὼ ὅσο κ' ὁ Κάσπερ ἀντισταθήκαμε... Εἶπαμε, ὅτι θὰ ψοφοῦσαν ἔτσι οἱ σκύλοι. Ὁ κύριος ὑποκόμης ὁμως, μᾶς χτύπησε μὲ τὸ μαστίγιό του κ' ἔτσι ἀναγκαστήκαμε νὰ συμμορφωθοῦμε μὲ τὴ διαταγὴ του!

...Τὴν τετάρτη ἡμέρα τῆς νηστείας τῶν σκύλων, ἦρθε στὴ φωλιά τους ἡ εὐγενεία του ὁ κύριος Φράντς, μὲ τὴν εὐγενεία του τὸν κύριο Λουδβιχ... Κατάλαβα ὅτι κάτι κακὸ θὰ γινόταν στὸν κύριο Λουδβιχ... Καὶ στεκόμουν παρών... Ἄλλὰ ὁ κύριος Φράντς μ' ἔβρισε, μού τράβηξε ἄγρια τὰ γένεια καὶ μ' ἔδιωξε φοβερίζοντας νὰ μὲ σκοτώσῃ μὲ τὸ στιλέττο του... Ὑστερα, ἄρπαξε τὸν κύριο Λουδβιχ καὶ θέλησε νὰ τὸν πετάξῃ μέσα στὰ σκυλιὰ!

...Τρομαγμένος ὁ μικρός, ξεφώνιζε... Ἐκανε νὰ φύγῃ καὶ πάλευε. Ἐτσι, σχίστηκε τὸ μανίκι του, κ' ἔμεινε στὰ χέρια τοῦ κυρίου Φράντς... Ἐπίσης, ἔσπασε κ' ὁ χαλκᾶς τῆς ζώνης του... Ὁ κύριος Φράντς τὰ συμμαζέψε καὶ τάβαλε στὴν τσέπη του.. Χτύπησε ὕστερα τὸν μικρὸ Λουδβιχ καὶ τοῦ ἄνοιξε τὴ μύτη, ὥστε νὰ τρέχουν αἷματα... Ἐμεῖς, κρυμμένοι σὲ κάτι κοντινὰ δέντρα, βλέπαμε σὰν μουδιασμένοι ἀπὸ τρόμο!

Λαχανιασμένος, ἀνατριχιασμένος φριχτὰ ὁ ἄτυχος παππούς

ἄκουγε βουθὸς τὸ κολιχισμένο μαρτύριο τοῦ ἐγγονοῦ του. Ἡ φρουλάιν "Ελσα, ἀνατριχίαζε ἐπίσης ἄθελά της. Κι' ὁ Ρουπρεχτ ἐξακολούθησε, σκουπίζοντας τὸν παγωμένο ἰδρῶτα του:

— Τέλος, μανιασμένος ἡ εὐγενεία του ὁ κύριος ὑποκόμης, ἄρπαξε τὸν μικρὸ καὶ τὸν πέταξε ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ συρματοπλέγμα μέσα στὴ φωλιά τῶν πεινασμένων σκύλων... Ὁ μικρὸς οὐρλιαξε ἀπὸ τὴν τρομάρρα του καὶ φώναζε μὲ χαϊδευτικὰ ὀνόματα τὰ σκυλιὰ νὰ μὴν τὸν πειράξουν... Ἐκεῖνα, θηρία ἀνήμερα καὶ πεινασμένα, μουγκρίζαν λυπητερά, χωρὶς νὰ πειράζουν τὸ παιδάκι.

...Μανιασμένος ὁ κύριος ὑποκόμης, ἄρχισε τότε νὰ τοὺς πετάξῃ πέτρες καὶ νὰ τὰ ἀποθηριῶνῃ περισσότερο... Ἐπίσης τὸ αἷμα ποῦτρεχε ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ μικροῦ, κέντριζε ὀδυνηρὰ τὴν ἄγρια πείνα τῶν θεονήστικων σκύλων... Δέν μπόρεσαν κ' αὐτὰ ν' ἀνθέξουν περισσότερο... Κ' ἔπεσαν σὰν λυσοσασμένα καὶ τυφλωμένα ἀπάνω στὸ καυμένο τὸ παιδάκι. Σὲ πέντε λεπτά τῆς ὥρας ὄλα εἶχαν τελειώσει πειὰ!

Κατάχλωμη τώρα ἀπὸ τὴ φρίκη της ἡ "Ελσα, ἄκουγε δίχως ν' ἀνασαινῇ. Ἀκίνητος καὶ κατάχλωμος ἐπίσης ὁ στρατηγός, βουθὸς, στυγνός, ἐμοιαζε μὲ μπρούντζινο ἄγαλμα.

— Δέν ἐπιθυμῶ ν' ἀνακατευθῆ ἡ δικαιοσύνη στὴ θλιθερὴ αὐτὴ οικογενειακὴ τραγωδία μου! εἶπε στὰ τελευταῖα. Ἐοῦ κ' ὁ Κάσπερ νὰ γκρεμισθῆτε ἀμέσως ἀπὸ μπροστά μου καὶ νὰ μὴ σᾶς ξαναδῶ ποτέ... Ὁ Θεὸς ἄς σᾶς τιμωρήσῃ, γιατί εἶχατε τὴν ἀνανδρία νὰ ἐπιτρέψετε ἕνα τέτοιο ἀνατριχιαστικὸ ἀνοσιούργημα... Καὶ φεύγοντας, πὲς νὰ παρουσιαστῆ ἀμέσως ἐδῶ ὁ γιὸς μου!

Γύρισε ὕστερα στὴν "Ελσα καὶ τῆς εἶπε μὲ βουρκωμένα μάτια:

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πολὺτιμη συνδρομὴ σας, φρουλάιν... Ὑποψιάστηκα τότε καὶ σᾶς κάλεσα ἐδῶ, γιατί ἤξερα πόσο ἐζήλευε τὸν ἐγγονό μου, γιὰ τὴ στοργὴ μου, αὐτὸς ὁ ἄθλιος γιὸς μου... Ἄνικανος πειὰ ὁ ἴδιος νὰ σχηματίσῃ οἰκογένεια, ζήλευε καὶ γι' αὐτὸν ἀκόμα, τὸν μικροῦλη μου ἐγγονο. Ἡ ζηλοτυπία του αὐτῆ, παράλογη καὶ κτηνώδης, τὸν ἔσπρωξε στὸ ἀνήκουστο ἐκεῖνο ἐγκλημά του... Μὰ θὰ τὸν τιμωρήσω ἐγὼ, ὅπως ξέρω κ' ὅπως τοῦ ἀξίζει!...

.....

Ἴδου τὸ τέλος τῆς φρικιαστικῆς κ' αὐθεντικῆς αὐτῆς οικογενειακῆς τραγωδίας: Τὴν ἐπομένη τὸ πρῶι, θρέθηκε νεκρὸς στὸ κρεββάτι του ὁ ὑποκόμης Φράντς φὸν Φλάυγκελ, συντριβοντας τὸ κεφάλι του μὲ μιὰ σφαῖρα περιστρόφου.

"Ενα μῆνα μετὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ γιου του, πέθανε ἀπὸ τὴ συντριβή του κ' ὁ στρατηγός κόμης Οὐλριχ φὸν Φλάυγκελ, ἀφήνοντας μὲ διαθήκη ὄλη τὴν περιουσία του, γιὰ νὰ χτισθῆ «Νοσοκομεῖο Παίδων» μὲ τὸ ὄνομα τοῦ λατρευτοῦ ἐγγονοῦ του Λουδβιχ-Μιχαήλ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ο ΟΥΓΚΩ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΩΝΥΜΟΙ ΤΟΥ

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ δημοσίευσε κάποτε σὲ μιὰ ἐφημερίδα τὴν ἐξῆς περίεργη δήλωσι:

«Διάφοροι ἄνθρωποι, πάσης τάξεως, μού ἔκαναν καὶ μού κάνουν τὴν τιμὴ νὰ οἰκειοποιῶνται τὸ ὄνομά μου. Ἴδου ἕνας πρόχειρος κατάλογος:

1) Βαλέριος Οὐγκώ, ναυτικός. Ὁ κύριος αὐτὸς ἔχει πάψει νὰ ὑπογράψῃ μὲ ὀλόκληρο τὸ ὄνομά του «Βαλέριος» καὶ προτιμᾶ νὰ θάζῃ μπροστά ἀπ' τὸ ἐπώνυμό του, τὸ ἀρχικὸ Β. Τὸ Β. αὐτὸ μού στοίχισε κάποτε 1500 φράγκα, τὰ ὁποῖα ὁ συνώνυμός μου ἐζήτησε ἀπὸ κάποιον φίλο μου δι' ἐπιστολῆς. Ὁ δὲ φίλος μου, νομίζοντας ὅτι εἶμαι ἐγὼ ἔσπευσε νὰ τὰ δώσῃ.

2) Ἡ δεσποινὶς Ἰωσηφίνα Οὐγκώ, κόρη θυρωροῦ, ἀνέβηκε στὸ θέατρο τοῦ ἀγίου Ἀντωνίου μὲ τὸ ὄνομα «Βικτωρία Οὐγκώ». Ἐνοεῖται πὼς στὴν πρεμιέρα της ἡ κοσμοσυρροὴ ἦταν ἀφάνταστη. Ὁ κόσμος ἐπίστεψε πὼς ἦταν... ἀδελφὴ μου, τὴν ὁποῖα εἶχα ἐγκαταλείψει στοὺς δρόμους!

3) Ἀδόλφος Οὐγκώ, πλανόδιος μουσικός. Στὰ προγράμματα τυπώνει τ' ὄνομά του: «Α. Οὐγκώ». Κι' αὐτὸν τὸν νομίζουν ἀδελφό μου!

4) Μ. Οὐγκώ, ξενοδόχος. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἔσβυσε ἐπίτηδες τὸ Μ. ἀπ' τὴν ἐπιγραφή τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἄφησε μόνο τὸ «Οὐγκώ».

5) Φέλιξ Οὐγκώ, ράφτης. Τὸν παίρνουν καὶ αὐτὸν γιὰ ἀδελφό μου.

6) Κάποιος ἠθοποιὸς στὴν Ἀμιένη ὀνομάζεται Βίκτωρ Οὐγκώ καὶ κερδοσκοπεῖ ἀπὸ τὴ φήμη τοῦ ὀνόματός μου.

